

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția generală de
soluționare a contestațiilor

Str. Apolodor, nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 59
Fax : +021 336.85.48
e-mail: contestatii.anaf@mfinante

DECIZIA nr. 167 / 2011
privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X. S.R.L. din comuna .X., prin administrator judiciar
Cabinet Individual de Insolvență .X. înregistrată la Direcția
generală de soluționare a constestațiilor din cadrul Agenției
Naționale de Administrare Fiscală sub nr. 909504 / 09.12.2010

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., prin adresa nr. X / 02.12.2010, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. 909504 / 09.12.2010 cu privire la contestația formulată de **S.C. .X.S.R.L.** din comuna .X., Str. X , nr. X, județul .X. având cod de înregistrare fiscală X, înmatriculată la Registrul Comerțului sub J13/.X./2003, contestație formulată împotriva Deciziei de impunere nr. .X./28.10.2010 întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010 încheiat de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X..

Cabinetul Individual de Insolvență .X. a fost desemnat provizoriu administrator judiciar al SC .X.SRL de Tribunalul .X. prin Încheierea nr. X / 23.04.2010 pronunțată în dosarul nr. .X./X/2010.

Prin adresa nr. 01 / 21.12.2010 înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. 909641 / 27.12.2010, Administratorul judiciar Cabinet Individual de Insolvență .X. precizează că își însușește contestația formulată de administratorul SC .X.SRL.

În ceea ce privește cuantumul sumei contestate, prin adresele nr. 909504 / 17.12.2010 și nr. 909504 / 29.12.2010, Direcția generală de soluționare a contestațiilor, în temeiul pct. 175.1 din Hotărârea Guvernului nr. 1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a

Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, a solicitat Cabinetului Individual de Insolvență .X. să precizeze cuantumul sumei contestate, individualizată pe categorii de impozite și taxe, însă până la data emiterii prezentei decizii, Cabinetul Individual de Insolvență .X. nu a dat curs acestei solicitări.

Se reține că potrivit pct. 2.1 din OPANAF nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„În situația în care contestatorul precizează că obiectul contestației îl formează actul administrativ atacat, fără însă a menționa, înăuntrul termenului acordat de organul de soluționare, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, datorie vamală, contribuții, precum și accesorii ale acestora, sau măsurile pe care le contestă, contestația se consideră formulată împotriva întregului act administrativ fiscal.”*

Astfel, având în vedere prevederile legale mai sus menționate, întrucât Administratorul judiciar al SC .X.SRL - Cabinet Individual de Insolvență .X. nu a menționat, înăuntrul termenului acordat de Direcția generală de soluționare a contestațiilor prin adresele nr. 909504/17.12.2010 și nr. 909504/29.12.2010, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, contribuții, precum și accesorii ale acestora, contestația se consideră formulată împotriva întregului act administrativ fiscal atacat, iar prin Decizia de impunere nr. .X./28.10.2010, contestată, a fost stabilită suma totală de **.X. lei**, astfel că Direcția generală de soluționare a contestațiilor se va investi cu soluționarea contestației pentru această sumă reprezentând:

- Taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei**
- Majorări de întârziere în sumă de **.X. lei** aferente taxei pe valoarea adăugată
- Impozit pe profit în sumă de **.X. lei**
- Majorări de întârziere în sumă de **.X. lei** aferente impozitului pe profit.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Decizia de impunere nr. X / 28.10.2010 a fost comunicată societății la data de 02.11.2010 conform semnăturii și ștampilei administratorului judiciar al SC .X.SRL - Cabinet de insolvență .X. aplicată pe adresa nr. .X. / 01.11.2010 de înaintare a deciziei de impunere, iar contestația a fost înregistrată la data de 29.11.2010 potrivit ștampilei aplicată de Registratura Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., pe originalul contestației, aflat la dosarul cauzei.

Văzând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205, art. 206, art. 207 și art. 209 alin. (1) lit. c din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. .X.S.R.L. din comuna .X., prin Administrator judiciar Cabinet de insolvență .X., contestă Decizia de impunere nr. .X./28.10.2010 emisă de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., precizând următoarele:

Referitor la anul 2005, organele de inspecție fiscală în mod eronat au constatat că societatea nu a justificat cheltuielile cu combustibilul prin documente potrivit legii și că au fost astfel încălcate prevederile art. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 și ale art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003.

Bonurile pentru combustibil se aflau într-o cutie de carton pe care organele de inspecție fiscală au refuzat să o verifice, efectuând o verificare superficială fără să analizeze fiecare document în parte.

În ceea ce privește modul în care trebuiau întocmite facturile, potrivit Legii nr. 82/1991, această activitate era în sarcina contabilei, care a precizat că toate documentele sunt întocmite și înregistrate în contabilitate potrivit normelor legale.

Referitor la constatarea organelor de inspecție fiscală cu privire la faptul că pe facturile fiscale, în ceea ce privește transportul, nu se menționează distanța parcursă, tarifele, cantitatea transportată, prețul unitar, aceste elemente nu sunt prevăzute ca fiind obligatorii, astfel că nu pot atrage răspunderea contravențională și nu se poate concluziona că prestarea nu a fost efectuată.

Atâta timp cât suma este înscrisă în evidența contabilă, s-a menționat prețul, furnizorul și beneficiarul, factura, potrivit art. 46 din Codul fiscal întrunește condiția de probă.

Referitor la anul 2006, constatarea referitoare la cheltuielile deductibile cu combustibilul este stabilită eronat, ca și pentru anul 2005, pentru că nu au fost avute în vedere documentele justificative, respectiv facturile prezentate.

În ceea ce privește activitatea de transport, nu a fost evidențiată, ca și cheltuială deductibilă, suma de X lei, constatându-se că au fost încălcate normele metodologice de aplicare a Codului fiscal pentru că înregistrările în evidența contabilă se fac sistematic și cronologic pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit conform reglementărilor contabile în vigoare.

Pentru anul 2006 organele de inspecție fiscală au constatat în mod eronat faptul că nu au fost prezentate facturi pentru achiziția de cereale de la principalul furnizor SC .X. SRL, ceea ce nu este real.

Societatea precizează că anexează toate facturile nementionate în anexa 5 la Raportul de inspecție fiscală care justifică aprovizionarea cu cereale în sumă totală de X lei (X lei + X lei).

În ceea ce privește faptul că SC .X. SRL nu a funcționat ca persoană impozabilă, din acest motiv neputându-se verifica dacă au fost livrate mărfuri (cereale) prin această societate, aceasta nu poate fi imputabil administratorului .X. .X. sau SC .X.SRL.

În ceea ce privește modul de calcul al impozitului pe profit, acesta a fost stabilit eronat prin neluarea în calcul a cheltuielilor deductibile.

De asemenea, nu s-a ținut cont de faptul că societatea a asigurat plata la bugetul de stat a impozitului pe salarii, asigurări de sănătate, șomaj, ITM, așa cum dovedesc ordinele de plată pe care societatea susține că le anexează la contestație.

Referitor la anul 2007, organele de inspecție fiscală au constatat că au fost înregistrate în contabilitate cheltuieli cu transportul în sumă de X lei în baza facturilor fiscale emise de diverși furnizori reprezentând prestări servicii transport.

Ca și în anii precedenți suma a fost considerată nedeductibilă pentru că nu s-au evidențiat elemente suplimentare pe factură, referitoare la distanță, tarif practicat, destinație, ceea ce denotă că înregistrările în contabilitate sunt fictive.

Relația contractuală cu SC X SRL considerată o firmă „fantomă” s-a desfășurat legal ca și cea cu SC .X. SRL, existând dovezi ale achiziției de cereale în mod real, operațiuni care au evidențiate corect în documentele contabile.

Faptul că pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice apar înregistrate cu indicatori financiari și declarații privind livrări/achiziții intracomunitare de bunuri ambele societăți, respectiv SC .X. SRL și SC .X. SRL, reprezintă dovada că aceste societăți nu sunt „fantomă”, că au desfășurat activități comerciale legale, monitorizate de Ministerul Finanțelor Publice, că s-au colectat de la aceste societăți sumele aferente TVA, așa cum demonstrează toate documentele pe care societatea susține că le anexează la contestație.

Referitor la anul 2008, în ceea ce privește aprovizionarea cu cereale de la SC .X. SRL, cheltuielile cu marfa în sumă de X lei sunt reale, evidențiate în contabilitate și dovedite cu facturi, astfel că în mod eronat organele de inspecție fiscală au constatat că înregistrarea în contabilitate nu are o bază reală, constatându-se că în cauză sunt incidente prevederile art. 9

alin. (1) lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În ceea ce privește cheltuielile de transport, organele de inspecție fiscală au constatat că nici acestea nu sunt servicii prestate, ignorându-se facturile puse la dispoziție.

Motivul neluării în calcul a acestor facturi a fost acela că nu au fost înscrise elemente cum ar fi distanța, tarifele, cantitatea transportată, marfa transportată, prețul unitar, etc., ceea ce constituie un abuz.

Referitor la anul 2009, organele de inspecție fiscală au avut în vedere aceleași considerente ca și în anii precedenți.

Pentru nevirarea impozitului pe profit la termen au fost calculate majorări de întârziere, suma acestora depășind impozitul pe profit suplimentar, ceea ce este nelegal.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, organele de inspecție fiscală au constatat că deducerea acesteia s-a efectuat nelegal, atâta timp cât societatea nu a avut nici o cerere de rambursare a TVA, iar deducerea s-a realizat în conformitate cu facturile înregistrate în contabilitate.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. .X./28.10.2010, organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., au constatat următoarele:

Referitor la impozitul pe profit:

Perioada supusă inspecției fiscale: 01.01.2005 – 31.12.2009.

1. În anii 2005 și 2006, societatea a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli cu combustibilul în sumă de X lei, respectiv de .X. lei pe baza bonurilor fiscale pe care nu s-a înscris denumirea societății, numărul autovehiculului pentru care s-a achiziționat combustibilul. Bonul fiscal nu îndeplinește condiția de document justificativ pentru înregistrarea în contabilitatea cumpărătorului.

Având în vedere prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu sumele de X lei pentru anul 2005 și de X lei pentru anul 2006.

2. În anul 2005 societatea a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli în sumă de X lei reprezentând contravaloarea facturii nr. .X./29.12.2005 emisă de SC X SRL reprezentând pachet revelion.

Prin înregistrarea acestei sume ca și cheltuială deductibilă fiscal la calculul profitului impozabil, societatea nu a respectat prevederile art. 21 alin. (1) și alin. (4) lit. e din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, astfel că organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu suma de X lei.

3. În anii 2005, 2006, 2007, 2008 și 2009, societatea a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli în sumă de X lei, de X lei, de X lei, de X lei respectiv de X lei cu prestări servicii constând în transport, în baza facturilor fiscale emise de SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL.

Pe facturile înregistrate în evidența contabilă, la rubrica explicații se înscrie „transport”, fără să fie înscrise și alte elemente din care să reiasă ce reprezintă acea prestare, respectiv dinstanța, destinația, tarifele, cantitate, preț unitar, ce a fost transportat sau alte elemente din care să rezulte că prestările sunt reale.

Având în vedere prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu sumele de X lei, de X lei, de X lei, de X lei, respectiv de X lei.

4. În perioada 01.07.2006 – 31.12.2006, societatea a înregistrat în evidența contabilă aprovizionări cu marfă de la SC .X. SRL, în sumă de X lei, care apoi a fost descărcată prin contul 607 – „Cheltuieli cu marfa”, pentru care nu a prezentat în timpul inspecției fiscale documentele legale în baza cărora a efectuat această operațiune, astfel:

a) În perioada 01.07.2006 – 31.08.2006, societatea a înregistrat în evidența contabilă un număr de 12 facturi fiscale care au ca furnizor pe SC .X. SRL, reprezentând aprovizionare cereale în sumă de X lei. Aceste facturi nu se regăsesc în documentele puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală de către societate în timpul inspecției fiscale.

Prin nota explicativă luată administratorului SC .X.SRL – .X. .X. s-a solicitat acestuia să pună la dispoziția organelor de inspecție fiscală documentele justificative menționate mai sus.

Din nota explicativă dată de administratorului SC .X.SRL rezultă că acesta nu poate pune la dispoziția organelor de inspecție fiscală documentele solicitate.

Având în vedere cele de mai sus, precum și prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, s-a constatat că SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă operațiuni care nu au la bază documente justificative, astfel că organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu suma de .X. lei.

b) În perioada 31.03.2006 – 22.06.2006, societatea a înregistrat în evidența contabilă un număr de 9 facturi fiscale emise de SC .X. SRL reprezentând achiziționarea de cereale în valoare de .X. lei în vederea revânzării.

Urmare verificării modului în care s-a efectuat plata furnizorului SC .X. SRL s-a constatat că societatea nu deține documente cu care să justifice efectuarea plății acestuia.

În registrul jurnal al societății a fost identificată în luna mai 2007 următoarea formulă contabilă: 542 „Avansuri de trezorerie .X. .X.” = 401 „Furnizori SC .X. SRL”, la care se anexează jurnalul de operațiuni și balanța contabilă aferente lunii mai 2007.

În data de 19.10.2009, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de inspecție fiscale .X. au efectuat un control încrucișat la SC .X. SRL în vederea verificării relațiilor comerciale cu SC .X. SRL.

Urmare inspecției fiscale s-a constatat că SC .X. SRL nu desfășoară activitate la sediul social declarat, iar prin Sentința Civilă nr. 1854/13.03.2009 a Tribunalului .X. – Secția Comercială s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență, fiind desemnat administrator judiciar .X.. Din nota explicativă dată de acesta rezultă că nu se află în posesia documentelor financiar – contabile ale SC .X. SRL, deși societatea a fost notificată în acest sens.

În data de 10.02.2010 a fost întocmită sesizarea penală nr. X/10.02.2010, conform art. 4 și art. 9 lit. f din Legea nr. 241/2004 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție fiscală au constatat că SC .X. SRL nu a funcționat ca persoană impozabilă, nu funcționează la sediul social declarat, nu s-au putut efectua verificări asupra evidenței financiar – contabile și asupra realității achizițiilor de cereale efectuate de această societate, livrate ulterior către SC .X.SRL, neputându-se face dovada realității operațiunilor înscrise în documentele emise.

Astfel, organele de inspecție fiscală au recalculat cheltuielile deductibile fiscal, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că au procedat la reîncadrarea formei tranzacțiilor efectuate cu furnizorul care s-a comportat permanent ca inactiv (societate de tip „fantomă”), motiv pentru care nu au fost luate în calculul cheltuielilor deductibile fiscal, cheltuielile reflectate în aceste tranzacții.

Având în vedere cele de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat că facturile primite de la furnizorul SC .X. SRL nu întrunesc condițiile de documente justificative legale pentru a înregistra în evidența contabilă cheltuiala cu marfa în sumă de .X. lei, fiind astfel încălcate prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și art. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

Urmare celor prezentate mai sus, s-a procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu suma de .X. lei (.X. lei + .X. lei).

5. În data de 02.07.2008 societatea a achiziționat în baza facturii nr. X/02.07.2008 un apartament rezidențial situat în Neptun, în valoare de .X. lei.

În anul 2008 societatea a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli în sumă de X lei cu amortizarea acestui imobil.

Prin înregistrarea acestei sume ca și cheltuială deductibilă fiscal la calculul profitului impozabil aferent anului 2008, au fost încălcate prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, această cheltuială nefiind utilizată pentru realizarea obiectului de activitate al societății, astfel că organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu suma de X lei

6. În perioada 01.06.2007 – 31.12.2007 și în luna ianuarie 2008, SC .X.SRL s-a aprovizionat de la SC .X. SRL cu marfă reprezentând cereale destinate revânzării, marfă care apoi a fost descărcată prin contul de cheltuieli 607 „Cheltuieli privind mărfurile”, în sumă de .X. lei, respectiv de .X. lei.

În data de 24.09.2008, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de inspecție fiscală .X. au efectuat un control încrucișat la SC .X. SRL în vederea verificării relațiilor comerciale cu SC .X. SRL.

Urmare inspecției fiscale s-a constatat că SC .X. SRL nu desfășoară activitate la sediul social declarat.

În data de 18.10.2008, conform art. 9 lit. f din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, a fost întocmită plângere penală către Parchetul de pe lângă Judecătoria .X..

Din rezoluția dată în data de 08.12.2009 de către Parchetul de pe lângă Tribunalul .X., referitor la plângerea penală din 18.10.2008, reiese că SC .X. SRL a fost înființată în data de 01.07.2007 având ca asociat unic și administrator pe .X. .X., ulterior acesta a cesionat cu titlu gratuit părțile sociale în favoarea lui .X.. De asemenea, ulterior, acesta a cesionat societatea lui .X. .X. .X. în data de 18.03.2008.

Prin rezoluția mai sus menționată, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de .X. .X. .X. și disjungerea cauzei, urmând a se continua cercetările sub aspectul săvârșirii de către .X. și .X. .X. a infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 lit. b din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, s-a constatat că SC .X. SRL nu a funcționat ca persoană impozabilă, nu funcționează la sediul social declarat, nu s-au putut efectua verificări asupra evidenței financiar – contabile și asupra realității achizițiilor de cereale ale acestei societăți în calitate de furnizor de cereale al SC .X.SRL, neputându-se face astfel dovada realității operațiunilor înscrise în documentele emise.

Organele de inspecție fiscală au recalculat cheltuielile deductibile fiscal, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, procedând la reîncadrarea formei tranzacțiilor efectuate cu furnizorul care s-a comportat permanent ca inactiv (societate tip „fantomă”), iar ulterior a fost declarat inactiv.

Astfel, facturile fiscale primite de la furnizorul SC .X. SRL nu îndeplinesc condițiile de documente justificative legale care să facă dovada realității operațiunilor.

SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli cu marfa în sumă de .X. lei, respectiv de .X. lei încălcându-se astfel prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și art. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

În consecință, organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu suma de .X. lei pentru perioada 01.06.2007 – 31.12.2007 și cu suma de .X. lei pentru luna ianuarie 2008.

7. În anul 2007 societatea a înregistrat în evidența contabilă suma de .X. reprezentând cheltuieli cu deplasarea.

Prin înregistrarea acestei sume ca și cheltuielă deductibilă fiscal la calculul profitului impozabil, societatea nu a respectat prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1850/2004, astfel că organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal cu suma de .X. lei.

Luând în calcul cheltuielile nedeductibile fiscal în sumă totală de .X. lei (X lei + X lei + X lei) aferente anului 2005, reprezentând cheltuieli cu combustibilul, cu achiziționarea unui pachet revelion și cu prestarea unor servicii constând în transport, organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului fiscal și a impozitului pe profit aferent anului 2005,

rezultând o pierdere fiscală în sumă de .X. lei, cu care a fost diminuată pierderea fiscală stabilită de societate.

Urmare celor prezentate mai sus, dar și a altor constatări organele de inspecție fiscală, pentru întreaga perioadă verificată, respectiv 01.01.2005 – 31.12.2009, au stabilit un impozit pe profit în sumă de .X. lei pentru care au calculat majorări de întârziere în sumă de .X. lei aferente impozitului pe profit.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată:

Pentru perioada supusă inspecției fiscale, respectiv 01.01.2005 – 30.06.2010, urmare constatărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea TVA datorată bugetului de stat, stabilind în sarcina SC .X.SRL taxa pe valoarea adăugată de plată în sumă de .X. lei pentru care au calculat majorări de întârziere în sumă de .X. lei aferente taxei pe valoarea adăugată.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatoare și organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

1. În ceea ce privește impozitul pe profit în suma de **.X. lei**, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă sunt deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit, cheltuielile cu achiziția de combustibil pe bază de bonuri fiscale, în condițiile în care aceste cheltuieli nu au la bază documente justificative potrivit legii prin care să se facă dovada efectuării operațiunilor.

În fapt, în anul 2006, SC .X.SRL a înregistrat cheltuieli cu combustibilul în suma de .X. lei, pe bază de bonuri fiscale.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil aceste cheltuieli, întrucât au fost înregistrate fără a avea la bază documente justificative prin care să se facă dovada efectuării operațiunii, motiv pentru care au calculat în sarcina societății impozit pe profit în sumă de .X. lei.

În drept, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, „*pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.*”

Potrivit art. 21 alin. (4) lit. f din același act normativ, nu sunt deductibile fiscal, **„cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor”**, iar conform pct. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, **„Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.”**

Conform prevederilor legale de mai sus, se reține că sunt deductibile la calculul profitului impozabil numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sau cele reglementate prin actele normative în vigoare în condițiile în care acestea sunt justificate cu documente.

Potrivit art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, precizează:

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.”

Astfel, se reține că pentru a fi înregistrate în contabilitate, cheltuielile trebuie să aibă la bază documente justificative prin care să se facă dovada efectuării operațiunii.

Prin urmare, deductibilitatea fiscală a cheltuielilor cu combustibilul trebuie justificată cu documente legale, întrucât orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

Art. 1 alin. (2) din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1714/2005 privind aplicarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, precizează:

„[...]”

(2) Bonurile fiscale emise de aparatele de marcat electronice fiscale vor fi folosite începând cu data de 1 ianuarie 2006 numai ca documente de înregistrare a plăților în Registrul de casă. Fac excepție bonurile fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, utilizate pentru justificarea taxei pe valoarea adăugată, aferentă carburanților auto achiziționați în vederea desfășurării activității și pentru înregistrarea în contabilitate a cheltuielilor cu aceste achiziții, dacă sunt ștampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare al autovehiculului.

Având în vedere prevederile legale menționate mai sus, se reține faptul că pentru înregistrarea în contabilitate a cheltuielilor efectuate cu achiziția de combustibil pe bază de bonuri fiscale, aceste bonuri trebuie să fie ștampilate și să aibă înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare al autovehiculului.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, se reține că în anul 2006 SC .X.SRL a înregistrat ca și cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, cheltuielile cu combustibilul achiziționat pe bază de bonuri fiscale, în sumă de .X. lei.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că aceste cheltuieli nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit, întrucât au fost înregistrate fără a avea la bază documente justificative prin care să se facă dovada efectuării operațiunilor.

Totodată, din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se reține faptul că organele de inspecție fiscală au constatat că pe bonurile fiscale nu este înscrisă denumirea societății, numărul autovehiculului pentru care s-a achiziționat combustibilul. De exemplu: bonul fiscal nr. X/09.09.2006 eliberat de SC .X. .X. SRL, în valoare fără TVA de .X. lei, nu are înscrisă denumirea cumpărătorului, numărul de înmatriculare al autovehiculului și nu este ștampilat, bonul fiscal nr. 16/02.09.2006 eliberat de SC .X. .X. SRL, în valoare fără TVA de X nu este ștampilat și nu are înscrisă denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare al autovehiculului.

Se reține că nici în susținerea contestației, societatea nu prezintă bonuri fiscale care îndeplinesc calitatea de document justificativ, respectiv bonuri fiscale ștampilate și cu denumirea cumpărătorului și a numărului de înmatriculare al autovehiculului, și care să combată și să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală.

Prin urmare, având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în vigoare în

perioada verificată, precum și faptul că societatea nu prezintă documente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că acestea în mod legal au constatat că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil cheltuielile în sumă de .X. lei și au calculat impozit pe profit în sumă de .X. lei, fapt pentru care, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată și nesusținută cu documente pentru acest capăt de cerere, respectiv pentru impozitul pe profit în sumă de .X. lei, în temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 12.1 lit. a din OPANAF nr. 519/2005 care precizează:

„Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

[...].”

2. În ceea ce privește impozitul pe profit în suma de **.X. lei**, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă sunt deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit, cheltuielile constând în prestări servicii transport, în condițiile în care din documentele anexate la dosarul cauzei nu rezultă prestarea efectivă a serviciilor și nici necesitatea efectuării acestora.

În fapt, în perioada 2006 – 2009, în baza facturilor fiscale emise de diverși furnizori, SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli reprezentând prestări de servicii constând în transport, în sumă totală de .X. lei, cheltuieli pe care le-a considerat deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil aceste cheltuieli, întrucât nu s-a putut stabili dacă aceste servicii au fost efectiv prestate, motiv pentru care au calculat în sarcina societății impozit pe profit în sumă de .X. lei.

În drept, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, **„pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”**

Potrivit art. 21 alin. (4) lit. m din actul normativ mai sus menționat, următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

„[...]”

m) cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii, pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în scopul desfășurării activității proprii și pentru care nu sunt încheiate contracte;

[...]”

Pct. 22 din Hotărârea Guvernului nr. 44 / 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, stipulează:

„Cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor, prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”

Având în vedere prevederile legale mai sus menționate, se reține faptul că la calculul profitului impozabil sunt deductibile cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, respectiv cheltuielile înregistrate cu prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor.

Potrivit pct. 48 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal *„pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:*

- serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract care să cuprindă date referitoare la prestatori, termene de execuție, precizarea serviciilor prestate, precum și tarifele percepute, respectiv valoarea totală a contractului, iar defalcarea cheltuielilor de această natură să se facă pe întreaga durată de desfășurare a contractului sau pe durata realizării obiectului contractului; prestarea efectivă a serviciilor se justifică prin: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare;

- contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.”

Începând cu data de 01.01.2007, pct. 48 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal se completează cu următorul paragraf:

„[...]”

Nu intră sub incidența condiției privitoare la încheierea contractelor de prestări de servicii, prevăzută la art. 21 alin. (4) lit. m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările

ulterioare, serviciile cu caracter ocazional prestate de persoane fizice autorizate și de persoane juridice, cum sunt: cele de întreținere și reparare a activelor, serviciile poștale, serviciile de comunicații și de multiplicare, parcare, transport și altele asemenea.”

Începând cu data de 01.01.2008, potrivit pct. 48 din actul normativ mai sus menționat, **„pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:**

- serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract încheiat între părți sau în baza oricărei forme contractuale prevăzute de lege; justificarea prestării efective a serviciilor se efectuează prin: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare;

**- contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.
[...].”**

Potrivit acestor prevederi legale sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, precum și cele stabilite prin acte normative în vigoare.

Condițiile care trebuie îndeplinite cumulativ pentru a deduce cheltuielile cu serviciile sunt expres prevăzute în dispozițiile legale mai sus menționate, respectiv existența contractelor și prestarea efectivă a serviciilor, contribuabilul având obligația să probeze necesitatea efectuării respectivelor cheltuieli prin specificul activităților desfășurate și modul în care aceste cheltuieli au contribuit la realizarea veniturilor societății.

Prin urmare, cheltuielile cu prestările de servicii constând în transport sunt deductibile la calculul profitului impozabil numai în condițiile în care serviciile achiziționate sunt necesare societății în vederea desfășurării activității producătoare de venituri.

De asemenea, deductibilitatea acestei categorii de cheltuieli este condiționată de probarea prestării efective a serviciilor cu documentele justificative enumerate de legiuitor.

Se reține că nici la data efectuării inspecției fiscale și nici ulterior în susținerea contestației, societatea nu prezintă pentru facturile în cauză documente conform legislației în vigoare în acea perioadă care să probeze că serviciile au fost efectiv prestate și au fost executate în baza unui contract scris.

Singurul argument al contestatoarei fiind în sensul că atâta timp cât cheltuielile au fost înregistrate în evidența contabilă, s-a menționat prețul, furnizorul și beneficiarul, cheltuielile cu serviciile de transport sunt deductibile la calculul profitului impozabil, însă așa cum s-a reținut mai sus, deductibilitatea cheltuielilor cu prestările de servicii, în speță servicii de transport, este condiționată de necesitatea prestării acestora în scopul desfășurării activității și de justificarea cu documente a prestării efective a serviciilor.

Așa cum rezultă din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010, la data efectuării inspecției fiscale nu s-a putut stabili dacă serviciile de transport aferente facturilor fiscale emise în perioada 2006 – 2009 de diverși furnizori au fost prestate, întrucât în facturi nu au fost înscrise date cu privire la serviciile prestate, la rubrica „explicații” fiind înscrisă doar mențiunea „transport”, fără să fie înscrise și alte elemente din care să rezulte ce reprezintă aceste prestări, respectiv distanța, destinația, tarife, preț unitar, ce anume a fost transportat sau alte elemente din care să reiasă că prestările de servicii în cauză au fost efectiv prestate, fiind astfel încălcate prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil, *„cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor”*.

Potrivit pct. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ***„Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.”***

De asemenea, având în vedere modul de completare a facturilor, se reține că au fost încălcate și prevederile Anexei nr.1 - Norme Metodologice la Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr.1850/2004 privind registrele și formularele financiar-contabile:

“1. Persoanele prevăzute la art. 1 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, consemnează operațiunile economico-financiare, în momentul efectuării lor, în documente justificative, pe baza cărora se fac înregistrări în jurnale, fișe și alte documente contabile, după caz.

2. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale:

- denumirea documentului;*
- denumirea și, după caz, sediul unității care întocmește documentul;*
- numărul documentului și data întocmirii acestuia;*

- menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul);

- conținutul operațiunii economico-financiare și, atunci când este necesar, temeiul legal al efectuării acesteia;

- datele cantitative și valorice aferente operațiunii economico-financiare efectuate;

- numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care răspund de efectuarea operațiunii economico-financiare, ale persoanelor cu atribuții de control financiar preventiv și ale persoanelor în drept să aprobe operațiunile respective, după caz;

- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare.

[...].”

În consecință, argumentele contestatoarei nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației întrucât chiar în situația în care prestările de servicii ar trebui justificate doar cu facturile fiscale, așa cum susține contestatoarea, acestea nu îndeplinesc calitatea de document justificativ întrucât nu conțin toate elementele prevăzute de formular, completate în mod corect și nu atestă că prestările în cauză au fost efectuate.

Prin urmare, având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în vigoare în perioada verificată, precum și faptul că societatea nu prezintă documente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că acestea în mod legal au constatat că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit cheltuielile în sumă totală de .X. lei, pentru care a fost calculat impozit pe profit în sumă de .X. lei, fapt pentru care, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată și nesusținută cu documente pentru acest capăt de cerere, respectiv pentru impozitul pe profit în sumă de .X. lei, în temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 12.1 lit. a din OPANAF 519/2005 care precizează:

„Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

[...].”

3. În ceea ce privește impozitul pe profit în sumă de **X lei**, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă această sumă este datorată de SC .X.SRL, în condițiile în care prin contestația formulată societatea nu aduce nicio motivație în susținerea acestui capăt de cerere.

În fapt, întrucât Administratorul judiciar al SC .X.SRL - Cabinet Individual de Insolvență .X. nu a menționat, înăuntrul termenului acordat de Direcția generală de soluționare a contestațiilor prin adresele nr. 909504/17.12.2010 și nr. 909504/29.12.2010, cuantumului sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, contribuții, precum și accesorii ale acestora, contestația s-a considerat formulată împotriva întregului act administrativ fiscal atacat, respectiv a Deciziei de impunere nr. .X./28.10.2010.

Prin contestația formulată, SC .X.SRL prin administrator judiciar - Cabinet Individual de Insolvență .X. nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației cu privire la impozitul pe profit în sumă de X lei.

În drept, la art.206 alin. (1) lit. c și lit. d din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se precizează:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; [...]”, coroborat cu pct.12.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care stipulează următoarele:

“12.1. Contestația poate fi respinsă ca:

[...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării;

[...]”, organele de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste aceste sume, în conformitate cu prevederile pct. 2.4. din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 care precizează:

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Din dispozițiile legale menționate mai sus, se reține că prin contestația formulată societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază aceasta.

Având în vedere cele precizate mai sus, precum și faptul că societatea nu aduce nici un argument de fond în susținerea contestației care să fie justificat cu documente și motivat pe bază de dispoziții legale, prin care să combată și să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se va respinge contestația formulată de SC .X. SRL prin administrator judiciar - Cabinet Individual de Insolvență .X. ca nemotivată pentru impozitul pentru profit în sumă de X lei.

4. În ceea ce privește majorările de întârziere în sumă de **X lei** aferente impozitului pe profit, având în vedere că prin prezenta decizie a fost respinsă ca neîntemeiată și nemotivată contestația formulată de SC .X. SRL, iar stabilirea de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sarcina contestatoarei reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul, se va respinge contestația ca neîntemeiată și nemotivată și pentru suma de **X lei** cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit conform principiului de drept “accessorium sequitur principalem”, potrivit căruia accesoriul urmează soarta principalului.

Se reține că societatea nu contestă modul de calcul al majorărilor de întârziere în ceea ce privește perioada și cota aplicată.

5. Referitor la suma totală de **.X. lei** reprezentând impozit pe profit în sumă de **X lei** și majorări de întârziere în sumă de **X lei** aferente impozitului pe profit, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. cu privire la aspectele constatate prin Procesul Verbal încheiat la data de 27.10.2010.

În fapt, în perioada 01.07.2006 – 31.08.2006, SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă un număr de 12 facturi, în sumă totală de .X. lei, facturi având ca obiect aprovizionarea cu cereale de la furnizorul SC .X. SRL.

În timpul inspecției fiscale, deși organele de inspecție fiscală au solicitat SC .X. SRL facturile mai sus menționate acestea nu au fost prezentate.

De asemenea, în perioada 31.03.2006 – 22.06.2006, SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă un număr de 9 facturi fiscale, în sumă totală de .X. lei, emise de SC .X. SRL, facturi reprezentând achiziții de cereale în vederea revânzării.

Urmare verificării modului în care s-a efectuat plata furnizorului SC .X. SRL, s-a constatat că SC .X. SRL nu deține documente cu care să justifice efectuarea plății furnizorului.

În data de 19.10.2009, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală .X. au efectuat un control încrucișat la SC .X. SRL în vederea verificării relațiilor comerciale cu SC .X. SRL.

Urmare verificării efectuate, s-a constatat că SC .X. SRL nu desfășoară activitate la sediul social declarat, iar prin Sentința Civilă nr. 1854/13.03.2009 a Tribunalului .X., Secția Comercială, s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență, fiind desemnat administrator judiciar .X..

În data de 10.02.2010, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală .X. au întocmit sesizarea penală nr. 1162/10.02.2010, conform art. 4 și art. 9 lit. f din Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat că SC .X. SRL nu a funcționat ca persoană impozabilă, nu funcționează la sediul social declarat, nu s-au putut efectua verificări asupra evidenței financiar – contabile și asupra realității achizițiilor de cereale care ulterior au fost livrate către SC .X. SRL, neputându-se face astfel dovada realității operațiunilor înscrise în documentele emise.

Totodată, în perioada 01.06.2007 – 31.12.2007 și în luna ianuarie 2008, SC .X.SRL se aprovizionează cu marfă reprezentând cereale destinate revânzării, furnizor fiind SC .X. SRL.

În data de de 24.09.2008, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală .X. au efectuat un control încrucișat la SC .X. SRL în vederea verificării relațiilor comerciale cu SC .X. SRL.

Urmare verificării efectuate s-a constatat că SC .X. SRL nu desfășoară activitate la sediul social declarat.

În data de 18.10.2008, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală .X. au întocmit plângere penală către Parchetul de pe lângă Judecătoria .X., conform art. 9 lit. f din Legea nr. 241/2005

privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la această plângere penală, potrivit Rezoluției din data de 08.12.2009 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul .X., SC .X. SRL a fost înființată în data de 01.07.2007 având ca asociat unic și administrator pe .X. .X., care a cesionat ulterior, cu titlu gratuit, părțile sociale în favoarea lui .X.. De asemenea, în data de 18.03.2008 acesta a cesionat societatea lui .X. .X. .X..

Prin rezoluția mai sus menționată s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de .X. .X. .X. și disjungerea cauzei, urmând a se continua cercetările sub aspectul săvârșirii de către .X. și .X. .X. a infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută la art. 9 lit. b din Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat că furnizorul SC .X. SRL nu a funcționat ca persoană impozabilă, nu funcționează la sediul social declarat, nu s-au putut efectua verificări asupra evidenței financiar – contabile și asupra realității achizițiilor de cereale a acestuia în calitate de furnizor al SC .X.SRL, neputându-se face dovada realității operațiunilor înscrise în documentele emise.

Urmare a constatărilor și având în vedere că în speță se ridică problema realității operațiunilor constând în achiziții de cereale, prin adresa nr. .X./29.10.2010 organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției generale a finanțelor publice .X. au transmis Parchetului de pe lângă Judecătoria .X., procesul verbal încheiat în data de 27.10.2010 la SC .X.SRL în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În drept, art. 214 alin. (1) lit.a din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

[...]”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci

când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor bugetare constatate prin Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 27.10.2010 de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. X / 28.10.2010, contestată și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această interdependență constă în faptul că organele de inspecție fiscală, urmare verificării perioadelor 31.03.2006 – 31.08.2006, 01.06.2007 – 31.12.2007 și lunii ianuarie 2008, cu privire la achiziționarea de către contestatoare a cerealelor de la SC .X. SRL și SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală au constatat că în speță se ridică problema realității operațiunilor înscrise în documentele emise de acestea, existând elemente de suspiciune cu privire la operațiunile economice efectuate între SC .X.SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL, în sensul că tranzacțiile au fost fictive, acestea fiind efectuate cu scopul de a înregistra în evidențele contabile cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, în sumă totală de X lei, astfel că prin adresa nr. .X. / 29.10.2010, Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. a transmis Parchetului de pe lângă Judecătoria .X., Procesul Verbal încheiat la data de 27.10.2010, în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și competențele ulterioare.

Astfel, hotărâtoare în emiterea unei decizii de soluționare a contestației sunt cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză în condițiile în care, așa cum am arătat mai sus, în speță există suspiciuni de evaziune fiscală, or a nu lua în considerare aceste cercetări ar putea conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, cu toate consecințele care ar decurge din această situație.

Totodată, se reține că, potrivit doctrinei, acțiunea penală are întâietate față de acțiunea civilă deoarece, pe de o parte, cauza materială unică a celor 2 acțiuni este săvârșirea infracțiunii sau existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni, iar, pe de altă parte, soluționarea acțiunii civile este condiționată de soluționarea acțiunii penale în privința existenței faptei.

Precizăm, de asemenea, că și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 449/26.10.2004, anexată la dosarul cauzei, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 alin. (1) lit.a din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, devenit art. 214 alin. (1) lit.a după renumerotare, s-a pronunțat în sensul că *“întâietatea*

rezolvării acțiunii penale este neîndoiește justificată și consacrată ca atare și de prevederile art.19 alin.2, din Codul de Procedură penală, scopul suspendării constituindu-l tocmai verificarea existenței sau nu a infracțiunii cu privire la care instanță are unele indicii.”

Cu același prilej, Decizia Curții Constituționale nr.72 din 28 mai 1996, anexată la dosarul cauzei, prin care Curtea Constituțională a reținut că *“nu trebuie ignorate nici prevederile art.22 alin.1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”*.

De asemenea, prin Decizia nr.449/26.10.2004, Curtea Constituțională a constatat că, *“pentru indentitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ”*.

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prioritatea de soluționare o au organele de urmărire penală, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor ce atrag plata la bugetul statului a obligațiilor datorate și constatate în virtutea faptei infracționale, potrivit principiului de drept *“penalul ține în loc civilul”*, consacrat prin art.19 alin.(2) din Codul de procedură penală, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, fapt pentru care se va suspenda soluționarea cauzei pentru suma totală de **.X lei** reprezentând impozit pe profit în sumă de **X lei** și majorări de întârziere în sumă de **X lei** aferente impozitului pe profit, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 214 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.”

6. În ceea ce privește cheltuielile în sumă de **X lei** aferente anului 2005, cu care a fost diminuată pierderea fiscală înregistrată de societate, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă sunt deductibile fiscal cheltuielile cu achiziția de combustibil pe bază de bonuri fiscale, în

condițiile în care aceste cheltuieli nu au la bază documente justificative potrivit legii prin care să se facă dovada efectuării operațiunilor.

În fapt, în anul 2005, SC .X.SRL a înregistrat cheltuieli cu combustibilul în suma de X lei, pe bază de bonuri fiscale.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au procedat la majorarea cheltuielilor nedeductibile fiscal, întrucât au fost înregistrate fără a avea la bază documente justificative prin care să se facă dovada efectuării operațiunii, motiv pentru care au procedat la diminuarea pierderii fiscale înregistrată de societate cu suma de X lei.

În drept, așa cum s-a reținut la pct. 1 din prezenta decizie în speță sunt aplicabile prevederile art. 21 alin. (1) și alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată.

Având în vedere aceste prevederi legale, se reține că pentru a fi înregistrate în contabilitate, cheltuielile trebuie să aibă la bază documente justificative prin care să se facă dovada efectuării operațiunii.

Prin urmare, deductibilitatea fiscală a cheltuielilor cu combustibilul trebuie justificată cu documente legale, întrucât orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

Art. 2 alin. (1) din Ordinul ministrului finanțelor nr. 903/2000 privind modificarea modelelor și normelor de întocmire și utilizare a unor formulare și introducerea de noi formulare în activitatea financiară și contabilă precizează:

„În vederea înregistrării în contabilitate a bonurilor fiscale emise de aparatele de marcat electronice fiscale, unitățile emitente vor completa pe versoul acestui bon următoarele informații: denumirea și adresa cumpărătorului, codul fiscal al cumpărătorului, respectiv codul numeric personal pentru contribuabilii impuși în baza Ordonanței Guvernului nr. 73/1999 privind impozitul pe venit, aplicând ștampila unității.”

Prin urmare, pentru a putea fi înregistrate în contabilitate, bonurile fiscale emise de aparatele de marcat electronice fiscale trebuie să fie completate de către unitățile emitente cu denumirea, adresa, precum și cu codul fiscal al cumpărătorului.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, se reține că în anul 2005 SC .X.SRL a

înregistrat ca și cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, cheltuielile cu combustibilul achiziționat pe bază de bonuri fiscale, în sumă de X lei.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că aceste cheltuieli nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit, întrucât au fost înregistrate fără a avea la bază documente justificative prin care să se facă dovada efectuării operațiunilor.

Totodată, din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se reține faptul că organele de inspecție fiscală au constatat că pe bonurile fiscale nu este înscrisă denumirea și adresa cumpărătorului, codul fiscal al cumpărătorului, numărul autovehiculului pentru care s-a achiziționat combustibilul. De exemplu: bonul fiscal nr. X/06.11.2005 eliberat de SC .X. .X. SRL, în valoare fără TVA de X lei, nu are completate elementele obligatorii prevăzute de lege pentru a dobândi calitatea de document justificativ.

Se reține că nici în susținerea contestației, societatea nu prezintă bonuri fiscale care îndeplinesc calitatea de document justificativ și care să combată și să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală.

Prin urmare, având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în vigoare în perioada verificată, precum și faptul că societatea nu prezintă documente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că acestea în mod legal au procedat la diminuarea pierderii fiscale înregistrată de societate cu suma de X lei, fapt pentru care, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată și nesusținută cu documente pentru acest capăt de cerere, în temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 12.1 lit. a din OPANAF nr. 519/2005 care precizează:

„Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

[...].”

7. În ceea ce privește cheltuielile în sumă de **X lei** aferente anului 2005, cu care a fost diminuată pierderea fiscală înregistrată de societate, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă sunt deductibile fiscal cheltuielile constând în prestări servicii transport, în condițiile în care din documentele anexate la dosarul cauzei nu rezultă prestarea efectivă a serviciilor și nici necesitatea efectuării acestora.

În fapt, în anul 2005, în baza facturilor fiscale emise de diverși furnizori, SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli reprezentând prestări de servicii constând în transport, în sumă de X lei, cheltuieli pe care le-a considerat deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil aceste cheltuieli, întrucât nu s-a putut stabili dacă aceste servicii au fost efectiv prestate, motiv pentru care au diminuat pierderea fiscală înregistrată de societate cu suma de X lei.

În drept, așa cum s-a reținut la pct. 2 din prezenta decizie în speță sunt aplicabile prevederile art. 21 alin. (1) și alin. (4) lit. m din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, recum și prevederile pct. 22 din Hotărârea Guvernului nr. 44 / 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere prevederile legale mai sus menționate, se reține faptul că la calculul profitului impozabil sunt deductibile cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, respectiv cheltuielile înregistrate cu prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor.

Potrivit pct. 48 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal „*pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:*

- serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract care să cuprindă date referitoare la prestatori, termene de execuție, precizarea serviciilor prestate, precum și tarifele percepute, respectiv valoarea totală a contractului, iar defalcarea cheltuielilor de această natură să se facă pe întreaga durată de desfășurare a contractului sau pe durata realizării obiectului contractului; prestarea efectivă a serviciilor se justifică prin: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare;

- contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.”

Potrivit acestor prevederi legale sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, precum și cele stabilite prin acte normative în vigoare.

Condițiile care trebuie îndeplinite cumulativ pentru a deduce cheltuielile cu serviciile sunt expres prevăzute în dispozițiile legale mai sus menționate, respectiv existența contractelor și prestarea efectivă a serviciilor, contribuabilul având obligația să probeze necesitatea efectuării respectivelor cheltuieli prin specificul activităților desfășurate și modul în care aceste cheltuieli au contribuit la realizarea veniturilor societății.

Prin urmare, cheltuielile cu prestările de servicii constând în transport sunt deductibile la calculul profitului impozabil numai în condițiile în care serviciile achiziționate sunt necesare societății în vederea desfășurării activității producătoare de venituri.

De asemenea, deductibilitatea acestei categorii de cheltuieli este condiționată de probarea prestării efective a serviciilor cu documentele justificative enumerate de legiuitor.

Se reține că nici la data efectuării inspecției fiscale și nici ulterior în susținerea contestației, societatea nu prezintă pentru facturile în cauză documente conform legislației în vigoare în acea perioadă care să probeze că serviciile au fost efectiv prestate și au fost executate în baza unui contract scris.

Singurul argument al contestatoarei fiind în sensul că atâta timp cât cheltuielile au fost înregistrate în evidența contabilă, s-a menționat prețul, furnizorul și beneficiarul, cheltuielile cu serviciile de transport sunt deductibile la calculul profitului impozabil, însă așa cum s-a reținut mai sus, deductibilitatea cheltuielilor cu prestările de servicii, în speță servicii de transport, este condiționată de necesitatea prestării acestora în scopul desfășurării activității și de justificarea cu documente a prestării efective a serviciilor.

Așa cum rezultă din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010, la data efectuării inspecției fiscale nu s-a putut stabili dacă serviciile de transport aferente facturilor fiscale emise în anul 2005 de diverși furnizori au fost prestate, întrucât în facturi nu au fost înscrise date cu privire la serviciile prestate, la rubrica „explicații” fiind înscrisă doar mențiunea „transport”, fără să fie înscrise și alte elemente din care să rezulte ce reprezintă aceste prestări, respectiv distanța, destinația, tarife, preț unitar, ce anume a fost transportat sau alte elemente din care să reiasă că prestările de servicii în cauză au fost efectiv prestate, fiind astfel încălcate prevederile art. 21 alin. (4) lit. f din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează că nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil, *„cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor”*.

Potrivit pct. 44 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, **„Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrișurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.”**

De asemenea, având în vedere modul de completare a facturilor, se reține că au fost încălcate și prevederile Anexei nr.1 - Norme Metodologice la Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr.1850/2004 privind registrele și formularele financiar-contabile, precizate la pct. 2 din prezenta decizie.

În consecință, argumentele contestatoarei nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației întrucât chiar în situația în care prestările de servicii ar trebui justificate doar cu facturile fiscale, așa cum susține contestatoarea, acestea nu îndeplinesc calitatea de document justificativ întrucât nu conțin toate elementele prevăzute de formular, completate în mod corect și nu atestă că prestările în cauză au fost efectuate.

Prin urmare, având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în vigoare în perioada verificată, precum și faptul că societatea nu prezintă documente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că acestea în mod legal au procedat la diminuarea pierderii fiscale înregistrate de societate cu suma de X lei, fapt pentru care, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată și nesusținută cu documente pentru acest capăt de cerere, în temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 12.1 lit. a din OPANAF 519/2005 care precizează:

„Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

[...].”

8. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei** și majorările de întârziere în sumă de **.X. lei** aferente taxei pe valoarea adăugată, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă această sumă este datorată de SC **.X.SRL**, în condițiile în care prin contestația formulată societatea nu aduce nicio motivație în susținerea acestui capăt de cerere.

În fapt, întrucât Administratorul judiciar al SC .X.SRL - Cabinet Individual de Insolvență .X. nu a menționat, înăuntrul termenului acordat de Direcția generală de soluționare a contestațiilor prin adresele nr. 909504/17.12.2010 și nr. 909504/29.12.2010, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, contribuții, precum și accesorii ale acestora, contestația s-a considerat formulată împotriva întregului act administrativ fiscal atacat, respectiv a Deciziei de impunere nr. .X./28.10.2010.

Prin contestația formulată, SC .X.SRL prin administrator judiciar - Cabinet Individual de Insolvență .X. nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației cu privire la taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și majorările de întârziere în sumă de .X. lei aferente taxei pe valoarea adăugată, stabilite prin Decizia de impunere nr. .X./28.10.2010.

În drept, la art.206 alin. (1) lit. c și lit. d din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se precizează:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; [...]”, coroborat cu pct.12.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care stipulează următoarele:

“12.1. Contestația poate fi respinsă ca:

[...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării;

[...]”, organele de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste aceste sume, în conformitate cu prevederile pct. 2.4. din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 care precizează:

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Din dispozițiile legale menționate mai sus, se reține că prin contestația formulată societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea.

Având în vedere cele precizate mai sus, precum și faptul că societatea nu aduce nici un argument de fond în susținerea contestației care să fie justificat cu documente și motivat pe bază de dispoziții legale, prin care să combată și să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se va respinge contestația formulată de SC .X.SRL prin administrator judiciar - Cabinet Individual de Insolvență .X. ca nemotivată pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și majorările de întârziere în sumă de .X. lei aferente taxei pe valoarea adăugată.

Referitor la afirmația contestatoarei cu privire la faptul că în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată societatea nu a depus nici o cerere de rambursare a TVA, iar taxa pe valoarea adăugată a fost înregistrată în evidențele contabile de un contabil autorizat, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât nu este de natură să combată punctual, justificat cu documente și motivat pe bază de dispoziții legale, constatările organelor de inspecție fiscală, având în vedere că prin Raportul de inspecție fiscală nr. .X./29.10.2010 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina contestatoarei TVA ca urmare a constatării pentru perioada 01.01.2005 – 30.06.2010 a mai multor deficiențe, respectiv: TVA în sumă de X lei aferentă achiziționării de combustibil pe bază de bonuri fiscale necomplete conform prevederilor legale, TVA în sumă de X lei aferentă serviciilor de transport și TVA în sumă de X lei aferentă achiziționării unor servicii de „cazare hotel” și a unui „pachet revelion”, care nu au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile ale societății, TVA în sumă de X lei și în sumă de X lei aferentă aprovizionărilor cu cereale de la furnizorii SC .X. SRL, respectiv SC .X. SRL și TVA în sumă de X lei aferentă achiziționării unui imobil care nu a fost utilizat în folosul operațiunilor taxabile ale societății.

Pentru considerentele arătate, în temeiul prevederilor legale invocate în cuprinsul prezentei decizii și în baza art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 12.1 lit. a din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată și nesusținută cu documente a contestației formulată de SC .X. SRL împotriva Deciziei de impunere nr. X / 28.10.2010 pentru suma totală de **X lei** reprezentând impozit pe profit în sumă de **X lei** și majorări de întârziere în sumă de **X lei** aferente impozitului pe profit.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de SC .X. SRL împotriva Deciziei de impunere nr. X / 28.10.2010 pentru suma totală de **X lei** reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei**, impozit pe profit în sumă de **X lei** și majorări de întârziere în sumă de **.X. lei** aferente taxei pe valoarea adăugată.

3. Suspendarea soluționării cauzei pentru suma totală de **.X. lei** reprezentând impozit pe profit în sumă de **X lei** și majorări de întârziere în sumă de **X lei** aferente impozitului pe profit, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, conform celor reținute în prezenta decizie.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel București în termen de 6 luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.

DIRECTOR GENERAL
X

B.V./ 4 ex.